

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120232759
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120232759.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu M. I., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, V. G. Z., zastúpeného M.. B. B., advokátom so sídlom M. G. XX/X, T., proti žalovanej M. I., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, V. G. Z., zastúpenej B.. P. M., advokátom so sídlom W. XX, G. V., o zaplatenie 2 750,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, č.k. 18C/15/2020-211 zo dňa 11. novembra 2021, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á n á r o k** proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím uznesením schválil zmier nasledovného znenia: „Žalovaná sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu 1,980,- € s tým, že túto sumu splatí v štyroch mesačných splátkach po 495,- € vždy k 25. dňu v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.) a žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok II.)“ V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že uzatvorený zmier stranami sporu nie je v rozpore s právnymi predpismi, a preto tento zmier schválil. Pokiaľ ide o trovy konania, rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadna strana nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko na uzatvorení zmiery pred začatím pojednávania sa podieľal tak žalobca ako aj žalovaná.

2. Proti výroku II. tohto uznesenia podal odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Mal za to, že na rozhodnutie o trovách konania podľa § 256 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky, keďže k zastaveniu konania nedošlo, ale došlo k vydaniu rozhodnutia vo veci samej, k uloženiu povinnosti žalovanej, ktorú pokiaľ žalovaná dobrovoľne nesplní, bude môcť podať návrh na exekúciu. Uviedol, že k uzavretiu zmiery došlo až potom, čo žalovaná konečne pochopila, že právo je naozaj na jeho strane a on zo svojho nároku čiastočne ustúpil, nakoľko nemal záujem súdne konanie, ktoré od podania návrhu do pojednávania trvalo viac než 1,5 roka, ďalej predlžovať a uspokojil sa sumou nižšou, než bola pôvodne požadovaná. Mal za to, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť o trovách konania v zmysle § 255 CSP, podľa ktorého prizná súd strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Uviedol, že nakoľko od žalovanej požadoval uhradenie sumy 2.750,- eur a zo zmiery vyplýva povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1980,- eur, bol v spore úspešný v podiele 72 %, úspech žalovanej bol 28 %, a teda žalovaná by mu mala nahradiť trovy konania v rozsahu 44 %. Záverom žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil vo výroku II. a vo veci sám rozhodol tak, že mu prizná náhradu trov konania v rozsahu 44 %, prípadne aby v napadnutej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a aby mu priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že súd prvej inštancie postupoval pri svojom rozhodovaní o trovách konania veľmi citlivo, profesionálne a predovšetkým zákonne, pričom dospel správne k právnomu názoru, že by nebolo správne a zákonné, aby ju zaviazal povinnosťou hradiť trovy konania žalobcovi. Uviedla, že nedala žalobcovi dôvod k tomu, aby podal na ňu žalobu, nikdy neuviedla, že nemá v úmysle uhradiť žalobcovi primeranú čiastku, posielala mu počas užívania nehnuteľnosti pravidelne mesačne 50,- eur, ktorú si žalobca nepreberal, ponechal ju v presvedčení, že si tieto finančné prostriedky ponecháva a až následne zistila, že si žalobca finančné prostriedky nepreberá a bola nútená žiadosťou na pošte požiadať o ich vrátenie a vyplatenie späť na jej osobný účet. Mala za to, že tak neobstojí tvrdenie žalobcu, že počas celého konania spochybňovala jeho nárok a že k uzavretiu zmluvy došlo až po tom, ako pochopila, že právo je na jeho strane. Poukázala na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že stačilo jediné stretnutie strán sporu a došlo k uzavretiu dohody, t.j. k uzavretiu zmluvy. Dôvodila, že odvolací návrh žalobcu je kontraproduktívny a navrhla, aby odvolací súd jeho odvolanie zamietol a napadnuté uznesenie vo výroku II. ako vecne správne a zákonné potvrdil. Navrhla, aby jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že na odvolaní a jeho dôvodoch trvá v celom rozsahu. Mal za to, že vyjadrenia žalovanej sú vytrhnuté z kontextu, pričom skutočnosť, či žalovaná uhradila či neuhradila splátku, na ktorú sa zmluvou zaviazala, nie je vo vzťahu k predmetu odvolania podstatné. Poukázal na to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že súdne konanie zavinila žalovaná, pričom nepreberanie sumy 50,- eur zdôvodnil tým, že táto platba bola označená ako „nájom“, pričom k uzavretiu nájomnej zmluvy nedošlo a ak by prevzal túto sumu, predpokladal, že žalovaná by takého jeho konanie označila za dôkaz toho, že medzi stranami došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy, čo celkom nie je pravda.

5. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že zotrúva na svojich doterajších vyjadreniach.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti - vo výroku II ako vecne správne potvrdiť.

7. Uznesenie súdu prvej inštancie nebolo odvolateľom spochybnené vo výroku I., ktorým bol schválený zmluvný uzavretý stranami sporu, v tomto výroku nadobudlo uznesenie súdu prvej inštancie právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

8. Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 146 ods. 1 písm. b) upravoval spôsob rozhodnutia o trovách konania v prípade, ak sa konanie skončilo súdnym zmluvným uznesením. Podľa tohto ustanovenia žiaden z účastníkov nemal právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak sa konanie skončilo zmluvným uznesením, pokiaľ v ňom nebolo o náhrade trov dojednané niečo iné. V súčasnosti platný Civilný sporový poriadok neobsahuje konkrétne ustanovenie, ako má súd postupovať a rozhodnúť o trovách konania v prípade, ak sa konanie skončilo zmluvným uznesením.

9. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci, pričom by bola žalovanej uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 44 %. Vzhľadom na vyššie uvedené súd nie je povinný aplikovať § 255 ods. 1 CSP automaticky, v prípade ak sa konanie skončilo zmluvným uznesením. V danom prípade by bolo možné aplikovať aj ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania.

10. V danej veci je možné konštatovať, že žalobca i žalovaná mali v spore, ktorý skončil schválením zmluvným uznesením, bez dohody o trovách konania úspech čiastočný, a preto pokiaľ súd vysloví, že žiadna zo

strán nemá na náhradu trov konania právo, jeho rozhodnutiu nie je možné vytknúť vecnú nesprávnosť, naopak, je legitímne, súladné so znením zákona.

11. Odvolací súd upriamuje pozornosť i na čl. 4 CSP ods. 1 a 2, podľa ktorých ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

12. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že s poukazom na čl. 4 CSP ods. 1 a 2, § 255 ods. 2 CSP s poukazom na § 146 ods. 1 písm. b) O.s.p. účinného do 30.06.2016, súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Preto je nemysliteľné, aby sa všeobecné súdy, ktoré v podmienkach účinného Občianskeho súdneho poriadku rozhodovali o otázke náhrady trov konania v prípadoch skončenia konania zmierom jednotne, po zavedení Civilného sporového poriadku rozhodovali inak.

14. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).